

בית מלאכה

// אליסיה שחף, צילומים



הדר גד, ציירת, 2019

בית מלאכתה / אליסיה שחף
אוצרת / ד"ר טל דקל
ביצוע התערוכה / רועי דרבקין
עיצוב הקטלוג / מגלי וולמן
יו"ר גלרית ויטריה / פרופ' חנן קמינסקי
מנהלת גלריה ויטרינה / אורנה גטניו
פתיחה / 5.3.2020
נעילה / 7.4.2020

הקטלוג רואה אור בשיתוף היחידה להגנות מגדרית, HIT מכון טכנולוגי חולון
ובשיתוף העמותה לחקר אמנות נשים ומגדר בישראל

במסגרת הסמינלית, "חדר משלך" (1929), עומדת וירג'יניה וולף על החשיבות שבהבטחת חלל עבודה אישי ועצמאי עבור כל אישה יוצרת, כחלק מביסוס תנאי ייצור מיטביים של מעשה האמנות. לאור תובנה זו יצאה האמנית אליסיה שחף לפרויקט הצילומי המורכב שלה. במפגשים שערכה עם אמניות מקבוצות שונות בחברה הישראלית היא למדה על מרחבי העבודה השונים שלהן ועל יחסן לסביבת עבודה זו, שהינו מגוון ביותר: יש אמניות שבוחרות לקיים רצף בין חלל הסטודיו וחלל הבית, ואילו אחרות עומדות על כך שתהיה להן הפרדה מוחלטת בין שני חללים אלו, הנדרשים להן כדי להתמקד בייצור האמנותי. על הרצף הזה ישנן גם אמניות שמצהירות שהן יכולות לעבוד בשני סוגי החללים גם יחד ואף להחליף ביניהם בעת הצורך. עם זאת, יש יוצרות שזקוקות לכלים מיוחדים כדי ליצור (למשל ריתוך מתכת או ניסור קורות עץ) ולכן זקוקות לחלל ייעודי ומיוחד ואילו אחרות זקוקות רק למחשב אישי נישא (למשל אמניות וידיאו וצלמות סטליס) ולכן לא ממש משנה להן היכן נמצא חלל העבודה שלהן. הן יכולות לעבוד אפילו כשהן שרועות בנוחות על המיטה או על הכורסא שבסלון. לצד חשיפת היבטים מעניינים אלו, שרבים נובעים מהחיים בתקופה של טכנולוגיות דיגיטליות ועורים מתקדמים, תערוכה זו מבקשת לעמוד על היבט מרכזי נוסף, הוא הפן המגדרי שקשור לחיי יצירה של נשים אמניות - כמו למשל הצורך של שילוב חיי משפחה וחיי יצירה, או אתגרים של גובה דמי שכירות של חלל סטודיו בחברה שבה אמנות נחשבת אך תחביב או לכל היותר "משכורת שנייה". הפעילות האמנותית שלהן משאירה חותם של גופן הנשי על הסביבה שבה הן יוצרות, בין אם זה בסטודיו ייעודי ובין אם זה בתוך הבית. יש אמניות שהעגלה והבובות של הילדים או הנכדים מבצצים מבין העבודות. אחרות הבוחרות לעבוד במקלט שהוקצה להן על ידי עירייה או מועצה מקומית ובמנותק מהמתרחש בבית, ואחרות עובדות בחצר הבית שלהן - קרוב מספיק ורחוק מספיק ממנו. יש אמניות שידן לא משגת שכירת מקום נפרד ליצירת אמנות, למרות רצונן העו בכך. יש אמניות שבוחרות בכוונה תחילה שלא להפריד בין

מקום היצירה ובין מקום המגורים והחיים הפועמים של שטף הבית המשפחתי, למרות שהיו יכולות להרשות זאת לעצמן מבחינה כלכלית.

בשנת 2020 אנו נמצאים מאה שנים בדיוק אחרי שנשים קיבלו, במרבית ארצות העולם, את זכות הבחירה האזרחית ומאז הן יכולות לבחור ולהיבחר ולקחת חלק פעיל בספירה הציבורית; להשפיע על מהלך חייהן. זאת ועוד, בשנים האחרונות אנו עדים לתנועות חשובות כמו #MeToo, המשפיעות על כל פן בחברה, ובמיוחד על הנעשה בעולם התעסוקה. עם זאת, אנו חיים וחיות בתקופה שבה נשים עדיין חוות דיכוי והדרה על רקע מגדרן וסובלות מסוגים שונים של אלימות בגלל היותן נשים - אלימות פיזית, מינית, ריגשית או כלכלית. בחברה שבה אישה מרוויחה בממוצע 78% מגבר בעד אותה עבודה, וחלוקת העבודה המגדרית המקובלת היא שנשים יאטו את הקריירה עם בוא הילדים לעולם (ולא בן הזוג), עדיין נדרשות לנו תזכורות על אודות האתגרים והחסמים שעומדים כיום פני נשים, למשל בדמות יום מיוחד לציון "יום האישה הבינלאומי".

סדרת הצילומים של אליסיה שחף מבקשת להפנות זרקור אל המגוון העצום של אמנות שנוצרת על ידי נשים שפועלות כיום ברחבי הארץ: נשים מבוגרות וצעירות, יהודיות וערביות, מהגרות וכאלה שנולדו במדינה. סביבת העבודה של האמניות מלמדת רבות על חייהן - הן כנשים והן כיצירות. אך בעיקר מעל לכל, תערוכה זו מבקשת להעלות על נס ולחגוג יצירה נשית עשירה ומרתקת, שנעשית בסביבות השונות והמגוונות בעת הזו בישראל.

ד"ר טל דקל

אוצרת התערוכה ויו"ר העמותה לחקר אמנות ומגדר בישראל

יום האישה הבין לאומי, נקודה סימבולית בלוח השנה, שמזמינה בחינת תמונת מצב עדכנית. איפה היינו בשנה שעברה והיכן אנחנו השנה, מה כבר הספקנו וכמה מלאכה עוד נותרה.

כמעט מאה שנה אחרי שוירג'יניה וולף העלתה לכתב את חדר משלך, (A Room of One's Own 1929), בו הביעה את הצורך במרחב אישי וכלכלי, לנשים המעוניינות לכתוב ולממש את כשרונן, נראה שהמלאכה רחוקה מהסתיים. כנביאה שהקדימה את זמנה, וולף טענה כי היעדר תנאים נאותים, גורמים לכך שנשים מתרכזות בכתיבת רומנים, שאותם ניתן לכתוב גם מחדר אורחים, בין הסחות הדעת. ובכך הן הופכות לכותבות נחותות יותר, לעומת גברים. מתן לגיטימציה ליצירה והפיכתה של זו לחלק מהותי מהזהות האישית שלנו, היא מעשה חברתי ואישי, המתחולל בתנועה ספירלית בשני מעגלים המהדהדים זה לתוך זה. את ההדהוד הזה לוכדת מצלמתה של האמנית אליסיה שחף, שצילומיה פורסים את רוחב היריעה של התמונה ומספרות סיפור אישי - נשי המתחולל בתוך מרחב. לעיתים רחב ומרווח ולעיתים צר ומוגדר. בתוך הדיאלוג במרחב, בין יוצרת ליצירה, עולים סימני שאלה, התובעים מאיתנו להישיר מבט, גם אם דרך המצלמה, אל המציאות.

בראשיתה של 2020, כמעט מאה שנה אחרי, הנתונים התעסוקתיים מצביעים על מגמות מנוגדות. מחד, נראה כי רוב החסמים הגלויים על תעסוקת נשים הוסרו, חלקם אף הוכרו כלא חוקיים, ונשים רשאיות, לכאורה, לקחת חלק פעיל בכל תחומי העשייה. מאידך, העובדה כי שיעורן של נשים במוקדי קבלת ההחלטות המשמעותיים, כמו דירקטוריונים, עדיין נמוך מאוד ואינו משקף את עובדת היותנו מחצית מכלל האוכלוסייה, מלמד כי ישנם חסמים שטרם הוסרו, ואולי חמור מכך, הפכו לשקופים.

אחד החסמים הסמויים מן העין, מתייחס לתפיסת תפקיד ותפיסת מסוגלות אישית וחברתית. הצפייה מנשים בעת הזו, לייצר לעצמן מרחב תעסוקתי שוויוני, אך גם להצטמצם אל תוך תפקידן המסורתי, יוצרת, בעיקר בקרב נשים צעירות

בלבול רב: כיצד ניתן באותה עת להיות גם אסרטיבית וגם רכה, להכיל את החוץ והפנים באותה עת? ויותר מזה, נשים צעירות רבות סבורות כי הן נעדרות מיומנויות וכישורים הנדרשים בתוך מרחב תעסוקתי שוויוני, ולכן נגזר עליהן להצטמצם ולהישאר מאחור.

שינוי עמוק, שראשיתו בהקניית מיומנויות והמשכו ביצירת ערך של מסוגלות מתוך ביטחון אישי הוא שיעור חשוב שאנחנו משתדלות להקנות לסטודנטיות שלנו הלוקחות חלק בתוכנית ה'נבחרות', פרויקט הדגל של היחידה להוגנות מגדרית. מיומנויות כמו מנהיגות ויזמות, נטוורקינג וניהול משא ומתן, נחשבו בעבר למיומנויות רכות (soft skill), והיום כבר ברור שיש להתייחס אליהן כמיומנויות נח (power skills), בעיקר בשל היכולת שלהן לאפשר לאותן נשים צעירות לתבוע את המרחב הנדרש להן, כל אחת בתחומה. בנוסף, כדי לחולל שינוי מגיל צעיר, חברנו לעמותת 'אליס קוד', בנות לומדות תכנות, בפרויקט שנועד למגר את החשש מלימודי תכנות, טרם התהוותו. במסגרת הפרויקט מכשיר סגל התוכנית סטודנטיות, שמנחות תיכונסטיות, שמלמדות את תלמידות בית הספר היסודי תכנות, אבל הרבה מעבר לזה, מקנות להן תחושת מסוגלות וכישורי מנהיגות ראשוניים.

נראה כי הדרישה למרחב תעסוקתי ויצירתי הולם, צריכה, בעת הזו, ניסוח מחדש. ראשיתו בהבנה, כי שוויון או היעדרו, מעולם לא היה רק בעיה של נשים. רתימת נשים וגברים ליצירת חברה הוגנת, שוויונית ויצרנית, החותרת למקסם את הפוטנציאל האישי של כלל חבריה, אינה רק זכות, כי אם חובה מוסרית לקיומה של החברה כולה.

עו"ד אורנה קופלוביץ,

ראש היחידה להוגנות מגדרית, HIT

אליסיה שחף

ילידת 1959, ארגנטינה

סיפורים מעניינים אותי. אני תרה אחרי סיפורי חיים, אחרי שאלות של גבולות השפיות האנושית, סוגיות של זהות תרבותית וזהות מגדרית, ובאופן מיוחד אני חושבת על זיכרון והאופן בו הוא משפיע על סיפורי חיים.

ההיסטוריה המשפחתית שלי מניעה אותי לחקור ולגעת בעצב החשוף, בזיכרונות, במילים, בכאב, וגם, הרבה מאוד, באהבה. הדימויים שאני יוצרת נעים בין האינטימי והאישי לבין הפוליטי והחברתי.

המרחב הפנימי והתרבותי שלי נוצר מתוך תנועה מתמשכת - מארץ לארץ, משפה לשפה, ומעמדות שמשתנות מול אנשים בחיי בתקופות שונות, וכן מדיאלוגים שאני מנהלת עם יוצרים ויוצרות מתחומים אמנותיים שונים.

כל סדרת עבודות שאני יוצרת מתחילה ברעיון או מחשבה, כשהצילום הוא הבסיס החזותי. משם אני יוצאת לדרך ארוכה של חיפוש השפה האמנותית הנכונה והמדויקת לכל סדרה וסדרה - בין אם בצילום מטופל, צילום רצף, או טקסט וקול.

בשלב העיבוד של החומרים אני בוחנת וממיינת את התוצרים דרך פריזמות של אסתטיקה, קונספט, אינטלקט ואידאולוגיה. המעבר מהסטודיו אל חלל התצוגה כרוך בבחינת אפשרויות שונות של גודל, מסגור, וביחס למדיה שעליה תוצג העבודה.

מקום מיוחד שמור ביצירתי לנשים ולחוויותיהן. אני מתעניינת במרחבי החיים והעבודה של נשים יוצרות ושמחתי באופן מיוחד ליצור סדרה של צילומים המתארת נשים ממגוון קבוצות החברה בישראל, אשר יוצרות אמנות תוססת ועשירה המלמדת על המקומות המגוונים שבהם הן יוצרות את האמנות שלהן.



ד"ר טל דקל

ילידת 1968, ארצות הברית

דקל היא ראש מסלול האוצרות וראש התכנית ללימודי אוריינות חזותית במכללת סמינר הקיבוצים. בעבר שימשה כראש הפורום למגדר באוניברסיטת תל אביב, שם היא גם מרצה בחוג לתולדות האמנות ובתכנית למגדר. דקל מכהנת כיו"ר 'העמותה לחקר אמנות נשים ומגדר בישראל'. בין ספריה: (מ)מוגדרות - אמנות והגות פמיניסטית; נשים והגירה - אמנות ומגדר בעידן טרנס לאומי; הנזיר והאריה - אמנות אתיופית חזותית עכשווית בישראל (בעריכה משותפת עם אסתי עלמו, אפרת ירדאי ושולה קשת); ונשים וזיקנה - אמנות ומגדר בדאי האמנות בישראל.





בטי אילת

ילידת 1955, ארגנטינה

סטודיו: ביבנה

בטי אילת עוסקת ביצירת תהליכי הדפס טבעיים. עבור יצירת עבודות האמנות שלה היא נוהגת ללקט עלים, שורשים, קליפות, פירות ופרחים שונים בעלי פיגמנטים. הפיגמנטים מועברים אל בדים ואל ניירות באמצעות בישול בסירים גדולים. הבדים בדרך כלל עשויים מסיבים טבעיים ויש לעיתים שהנייר אף הוא מיוצר על ידי האמנית עצמה.



לוסי אלקויטי

ילידת 1958, אורוגואי

סטודיו: בתל אביב

אלקויטי עובדת במגוון טכניקות על גבי מצעים שונים, עם העדפה ברורה למונוכרומטי. העבודות הן בדו-מימד וגם תלת מימד, והיא בעיקר מתמקדת בעבודה על נייד וקרטון. את האמנית מעסיקים נושאים של חיים, לידה, צמיחה, מוות, כמילה ואובדן. בנוסף לעבודות הנייד היא משתמשת גם במדיום הצילומי, בטכניקה של הדפסת ציאנוטיפי ועיבוד ההדפס בחיתוך, גזירה ופירוק הדימו על גבי המצע.



וננה בוריאן

ילידת 1984, אדמניה

סטודיו: בחדרה האישי, שבבית ההורים בפתח תקוה

בוריאן עוסקת באמנות פמיניסטית. היא דנה בנושאים מגדריים, חברתיים פוליטיים. היא יוצרת במגוון סוגי מדיה ומגדירה את עצמה כאמנית אקטיביסטית. כמהגרת וגויה במדינת ישראל חוקרת בוריאן את שדה האמנות הטרנסלאומית. פועלה נעשה גם כאמנית וגם כחוקרת תיאורטית (בימים אלו היא שוקדת על כתיבת דוקטורט). היא עובדת בישראל ובארמניה במקביל, ומתייחסת לקונטקסט לוקאלי בשני המקומות.



אסנת בן דב

ילידת 1968, ישראל

סטודיו: בדרום תל אביב

בעבודותיה עוסקת בן דב בסביבתה הקרובה. היא חוקרת דרך היצירות הצילומיות שלה גופים אשר מקיימים ביניהם יחסים של מפגש וקומפוזיציה מורכבת. באמצעות מצלמתה מנהלת בן דב דיאלוג עם האור הטבעי ועם עולם הציור הקלאסי והעכשווי.



אורנה בן-עמי

ילידת 1953, ישראל

סטודיו: באזור התעשייה בחולון

עוסקת בפיסול משנת 1994. יצירתה היא מסע מתמשך שמתחיל כרגע סמוי מן העין ועובר בהדרגה אל המודע והנגלה. את "חומרי הנפש" שלה המירה בברזל ומיקדה את המבט ואת הקשב אל צדו הנסתר של החומר הקשה. חרף המאמץ הפיזי הכרוך בעיבוד הברזל הקשה בן-עמי מתמסרת לעבודה, הדורשת שליטה ומיומנות טכנית גבוהה. היא מכניעה את המתכת הקשה בידיה, אך נגיעתה שונה מזו של פְּסֵלִים גברים. היא מתעלמת מטבעו הקשוח של הברזל, ו"מאלפת" אותו בדרכים נשיות משלה.



יעל בן שלום

ילידת 1977, ישראל

סטודיו: במקלט בדרום תל אביב

בעשר השנים האחרונות עובדת בן שלום בטכניקה ייחודית של רישום, כשהעבודה מתחילה בהנחת שכבה עבה של פחם על המצע - על גבי דיקט או נייר. לאחר מכן הרישום הולך ונבנה בגרפיט ובגירים על גבי הפחם. המצע הפחמי יוצר מפגש מעניין עם החומרים המונחים עליו, שלפעמים משתלבים בו ולפעמים נבלעים.



מרים ברוק-כהן

ילידת 1943, שוויץ

סטודיו: בבית בחיפה

מגיל צעיר עסקה בחוטים ובדים, אך ללימודי אריגה הגעה רק ב-1981 כשבעלה עבד בחברה ישראלית בארצות הברית עם חזרת המשפחה לישראל הביאה נול בעל שמונה בתי נירים שמאפשרים לארוג דוגמאות מגוונות. האמנית מספרת סיפורים אוטוביוגרפיים וחברתיים באמצעות חוטים וגם יוצרת בגדים. היצירה מתרחשת בינה לבין הנול, שאותו האמנית מפעילה בידיים וברגליים וקצב הנשימה שלה תואם את מקצב האריגה. מעניין לציין שבלוויה של אמה גילתה האמנית שהיא נצר למשפחת אורגים.



ענת בראל

ילידת 1955, ישראל

סטודיו: בבית ברמת השרון

עבודותיה האחרונות מתמקדות בויכרון ובשכחה. בראל עוסקת במתח שבין הפרטי לציבורי ובהעלמותו של הגוף. לאחרונה, היא עובדת בחמר לא שרוף שהולך ומתקלף מהקיד עליו הוא מצויר. בראל בוחרת מבנים וקומפוזיציות בנוף הישראלי או האישי-פרטי, ובאמצעות פרספקטיבה, קומפוזיציה ומשחקי אור וצל היא מדברת על מערכת היחסים האינטימית שנוצרת בינה לבין סביבתה.



הדר גד

ילידת 1960, ישראל

סטודיו: בבית שבמושב גן השומרון.

גד מציירת מקומות כסמלים של זיכרון ודרכם היא מנסה לחפש את המשמעות התרבותית, הערכית והרוחנית המגולמת במקומות קונקרטיים. תהליך הציור שלה נעשה בגריעה, כאשר היא חושפת את האזורים המוארים שבציור על ידי גירוד וקילוף שכבות הצבע באמצעות סכין.



אלסה טגניה

ילידת 1982, אתיופיה

סטודיו: בחדרי עריכה ובמתנ"סים.

בנוסף לתחום התמחותה באמנות הווידיאו, טגניה מרגישה רצון ואחריות לשמר את סוגי האומנויות שהיו מקובלים בארץ מוצאה. לכן היא עובדת עם נשים מבוגרות מהעדה וחותרת לשימור הידע ולהמשך היצירה העתיקה. לצורך יצירת האמנות שלה היא מבלה בכמה סוגי מקומות ואתרים: גם בסשנים של צילום ובחדרי עריכה (בשביל הווידיאו ארט), ולצד זה גם בסדנאות של קליעת סלים שנמצאות במתנ"ס השכונתי שבעיר מגוריה, יבנה (בשביל האומנות המסורתית).



יארה מחאג'נה

ילידת 1993, אום אל פחם

סטודיו: בחדרה האישי, שבבית ההורים בכפר מועאויה

מחאג'נה, אמנית פלסטינית ערבית, עברה לחיפה בשנת 2012 כדי ללמוד וליצור והיא בעלת תואר ראשון בהצטיינות מאוניברסיטת חיפה, במסלול אמנות-יצירה. היא עובדת כמדריכת אמנות בגלדיית אום אל פחם ומלמדת אמנות בבית הספר אל האלסה בחיפה ובגן ילדים באום אל פחם. אמנותה הרב תחומית כוללת רישום, ציור, וידיאו, צילום ופרפורמנס.



יעל סרלין

ילידת 1983, ישראל

סטודיו: בסדנאות האמנים בירושלים.

סרלין היא אמנית בינתחומית העוסקת ברישום, הדפס, מיצב ווידאו. נקודת המוצא בעבודתה היא לרוב חזרה אל זיכרונות ואירועים בעבר אישי וקולקטיבי, תוך ניסיון לאתר את הסדקים. היא עובדת בעיקר בשכבות, כשגילוי וכיסוי הם חלק בלתי נפרד מהעבודה שלה, ממש כמו דרך העבודה שלה ברישום, הכוללת רישום ולאחריו מחיקה. נולדה בחיפה וגדלה בקיבוץ יראון, כיום חיה ופועלת בירושלים.



אמירה פודי

ילידת 1982, נצרת

סטודיו: בביתה שבכפר טייבה בעמק יזרעאל

פודי היא אמנית העוסקת במיצב ופיסול, ולאחרונה גם בבטון. העבודות שלה מבטאות רעיון ביקורתי הבוטט במציאויות שונות, אשר הרגש האנושי מסכים לקבל כמוזן מאליו. היא מתעכבת רבות על הכאב שחפים מפשע נדחקים לפינותיו, ואשר נאלצים לשלם בחייהם מחירים שלא באמת ידם מאפשרת לשנות את כובד משקלם.



איגנה פונר קוקס

ילידת 1950, פולין

סטודיו: ברמת השרון.

פונר קוקס עובדת במדיה שונים, בעיקר מיצבים פיסוליים המשלבים רישום, צילום ווידאו. העבודות - המשלבות חקר טבע וטכנולוגיה, ותרבות המוטבעת בחומר או נשמרת 'בענן' - עוסקות בשימור מרחבי זיכרון, קריסת מערכות והיעלמות הידע. פונר קוקס הציגה בארץ ובחול ועבודותיה נמצאות באוספים רבים. היא זוכת פרסים ובוגרת ביה"ס לאמנות קלישר ובעלת B.A. - M.A. בהצטיינות בפילוסופיה ואמנויות מאוניברסיטת תל-אביב. פונר קוקס היא יו"ר, יוזמת וממקימות האיגוד המקצועי של האמנים הפלסטיים. כמו כן היא אוצרת ועוסקת בהודאת אמנות בתיכון לאמנויות אלון, רמת השרון.



מריון פוקס

ילידת 1948, צ'ילה

סטודיו: בקיבוץ מצר

בתחילת דרכה כמהגרת בשנות ה-70, עבודותיה עסקו בקשיי התאקלמותה ובודות שחשה כלפי הנוף והחברה, שבאו לידי ביטוי בעבודות בעלות אופי מושגי. עבודתיה מתקופה זו עשויות מחומרים דלים וחסרי ייחוד אסתטי, שנלקחו מסביבתה הקרובה. לאחר סיום לימודיה בבצלאל ב-1991 עסקה בנושאים המשלבים תכנים ביוגרפים-אישיים ותכנים פוליטיים-חברתיים. בשנים אלו התמקדה בציור בשמן בהשראת תצלומים, ויצרה דיאלוג עם העבר האישי והקולקטיבי. בעבודותיה מהשנים האחרונות מתרכזת ביחסי הגומלין שבין הנוף והטבע לאדם, בדו-קיום עם שכניה מהישובים הערביים, ובפגיעות אקולוגיות בסביבתה הקרובה והרחוקה.



יעל פז

ילידת 1954, ישראל

סטודיו בקרית המלאכה, תל אביב

יעל פז מפסלת בטכניקה מעורבת עם גבס (יציקות אבן וברונזה). יצירתה עוסקת בעיקר בדמות האנושית, גם כדמות נפרדת וגם כחלק מקבוצה. במכלול יצירתה מנסה להביע, באמצעות החומר עצמו, את המתחים המתקיימים בין הרמוניה לשבר, בין כובד לקלילות, ובין צניחה לריחוף.



מורן קליגר

ילידת 1980, ישראל

סטודיו: בקרית המלאכה, תל אביב

גוף העבודה של קליגר מבוסס על רישומים פיגורטיביים-עלילתיים ועוסק במתח שבין היסוד המבוית לבין היסוד הפרוע והאפל שבתוך הנפש האנושית. באמצעות שימוש במוטיבים הקשורים לטבע גולמי ולא למנטים פנטסטיים היא חוקרת את הקשר בין המרכיבים הסותרים בהגדרת האדם. הרישומים, שנעשים בעבודה ידנית קפדנית, עשויים מסדרות שנוצרו בטכניקות שונות, לרוב משתרעות על שטח עבודה רחב ומורכבות בעיקר מקווים דקים הרוכשים מטען רגשי בגלל המראה הגרפי, הנייטרלי ונטול הפאתוס שלהם. לעיתים אלו יצירות המיועדות לתלייה על קיר ולעיתים הרישומים הופכים למיצבים תלויי מקום.



ליאור שטיינר

ילידת 1963, ישראל

סטודיו: בדרום תל אביב.

יצירתה של שטיינר עוסקת בתחושות, אסוציאציות והתרחשויות יומיומיות, כמו גם בדברים ברזומו של עולם. סגנון הציור הוא אקספרסיבי ונוגע במסורות הציור הפיגורטיבי ובאמנות הרישום. שני אלו מתנסחים ביחד ומתקיימים כדימויים רווי-חומר, בנוסף להיותם מתפרקים על סף המופשט. בנוסף ישנו בעבודתה קו הרישום, אותו אפשר לרשום בכל חומר, בכל צבע ובכל מקום במרחב, וטבעו משתנה וגמיש.

העמותה לחקר אמנות נשים ומגדר בישראל

Association for Women's Art and Gender Research in Israel

الجمعية للبحث في الفن النسوي والمجندر في إسرائيل



© כל הזכויות שמורות
HIT מכון טכנולוגי חולון
תש"פ-2020



אורנה בן עמי, פסלת, 2019